

EGY FONTOS IGESZAKASZ

G.H. Lang

“Monda nékik Jézus: Megértettétek-e mindezeket? Mondának neki: Megértettük Uram. Ő pedig monda nékik: Annakokáért minden írástudó, a ki a mennyeknek országa felől megtanított, hasonlatos az olyan gazdához, a ki újat és ót hoz elő az ő éléstárából.” (Máté 13:51,52. Károli megcserélte a sorrendet az új és ó között; görög kézirat-változat nem indokolja. – ford.megj.)

“Ő pedig azt mondta nekik: Ezért minden írástudó, aki tanítvánnyá lett a mennyek országában, hasonló a gazdaemberhez, aki készletéből újat és ót hoz elő.” (Máté 13:52, Kecskeméthy)

Minden királyságban szükség volt egy olyan embercsoportra, akik ismerték az alkotmányt és a törvényeket, és akik képesek voltak ezeket kifejtteni és alkalmazni a köz és egyéni jólét érdekében. Az ókori Keleten kevés ilyen ember volt, mivel ehhez az kellett, hogy megtanuljanak írni és olvasni, amiben kevesen szereztek kellő jártasságot. Ezért úgy hívták őket, hogy írástudók, írók. A köz számára értékes voltuk igen fontossá tette őket, és nagy tisztelettel vették körül őket.

Így van ez a mennyek királyságában is, amely felett Isten az egyetlen szuverén Uralkodó. Jelenleg ezt a királyságot, bár valódi és erőteljes, nem ismerheti fel a természetes ember, csak a szellemi ember (1Korintus 2:14,15). És még ezek közül is a többség nem veszi a fáradságot, hogy jártasságot szerezzen eme királyság dolgaiban.

Az Úr az Ő bölcsességében és kegyelemében egyeseket elhív „írástudóknak”, hogy komolyan arra szenteljék magukat, hogy elsajátítsák ennek a királyságnak az alkotmányát, törvényeit, alapelveit és fejlődésének folyamatát. Ők „tanítvánnyá tettek”, a Szellem különleges utasításai alá rendelve, kiképezve és odaszentelve Isten érdekei iránt itt a földön.

Az apostolok ilyen írástudók voltak, és az Úr sohasem engedte meg, hogy az utódlás teljesen megszakadjon. Az Úr egy gazdához hasonlítja őket, felhalmozott tudásukat pedig a kincseikhez (éléstárukhoz). Ez azt jelenti, hogy nem egyszerűen csak információval rendelkeznek, hanem a tanítás és világosság, amit kapnak, a sajátjukká válik, mélyen belekovácsolódva elméjükbe és szívükbe. Ezeket a kincseiket „előhozzák”, vagyis közlik az Istentől kapott, mennyei dolgokra vonatkozó ismeretüket. Nem feltalálói az isteni dolgoknak: minden, amijük van, az az „éléstárunkban” van, ami számunkra Isten Igéjének minden gyakorlati célját jelenti. Egyetlen új igazság sem lett felfedve azóta, amióta beteljesedett az ígélet, mely szerint a Szellem el fogja vezérelni az apostolokat „minden igazságra”, beleértve az eljövendő dolgokat is. (János 16:13). De az írástudónak fel kell dolgoznia a felfedett igazságot, így az egy éléstárrá változik benne, saját tulajdonává lesz, amely életbevágó és uralkodó az ő gyakorlati életében. Nem elég, hogy azt tudja mondani, hogy ez és ez meg van írva a Bibliában; egy szorgalmas hitetlen is mondhatja ezt; a sajátjává kell, hogy legyen, és mint kincset nagy becsben kell azt tartania a szívében. Ráadásul meg kell tudni találnia, hogy hol van az igazságnak ez vagy az a kincse, ami az előtte álló személy vagy az ügy számára épp megfelelő lenne, és képesnek kell lennie bemutatni és alkalmazni is azt.

Az Úr ezt a mennyei kincset két részre osztja, újra és óra: és nagy jelentősége van annak, hogy Ő az ó elé helyezi az újat, amit az mennyek országára megtanított írástudó előhoz. Krisztus szolgálatának ez egy feltűnő jellemzője volt. Belső embere telve volt isteni igazsággal, a mennyei tudásnak egy valódi kincsestára. Ezt a kincset nagymértékben Isten Igéjéből gyűjtötte össze, az Ószövetségből, a Könyvből, melynek valóságos Mestere volt. Fenntartás nélkül hitt benne, habozás nélkül engedelmeskedett neki, és nyilvános szolgálata abból állt, hogy olvasta és magyarázta azt (Lukács 4:16-30). Mindent elfogadott, amit abban találni lehetett, beleértve azt, ami „ó” volt a

hallgatói számára, vagyis, amit már tudtak és hittek. Ezenfelül Isten, az Atya még közvetlen módon is közölt számára dolgokat (János 8:28,38; 15:15; stb.).

De ha ott maradt volna azon a ponton, hogy mindig a régit ismétlje, akkor miért keltett volna olyan nagy izgalmat, és okozott volna annyira határozott ellenszenvet a tanítása?

Ha megelégedett volna, mint a rabbik és az írástudók, a régi, az általánosan elfogadott, a népszerű pusztá ismétlésével és részletezésével, úgy nagyra becsülték volna, mint őket, és tisztelték volna. Nem, az új volt az, ami meghökkentette, megfogta és megáldotta vagy megdorgálta a hallgatóit.

Például:

1. Nikodémus egyike volt ezeknek a nyilvánosan elismert „tanítóknak” Izraelben. Titokban keresi meg Jézust, és azonnal szembekerül azzal az állítással, hogy egy új természetet kell kapnia, egy mennyei életet, vagy sohasem fog belépni Isten királyságába. Az, hogy ismerte a törvényt, megtartotta a külsőséges szertartásokat és betartotta a szabályait, nem elég. A belső természet megváltozása elengedhetetlenül szükséges.

Ez annyira „új” volt a rabbi számára, hogy kérdezősködni kezdett arról, hogy hogyan lehetséges ez. Ez azt jelentette, hogy a legelfogadottabb külsőség, amit minden kegyes zsidó tiszteletben tartott, és amiben bízott, nem volt elegendő. Krisztus nem érvénytelenítette az „ót”, ami Mózesen alapult, hanem előtérbe hozta az „újat”, mint ami teljes egészében elengedhetetlen. Ráadásul ennek az újszerűsége csupán az emberek tompaságából eredt; már ott volt a kincstárban, a Szentírásban, és ezt Nikodémusnak, Izrael tanítójának tudnia kellett volna. Új fényben mutatta be azt az Izráellel történt esetet, amikor új testi életet kaptak azután, hogy a kígyó megmarta őket. Örök életet kell kapni; és Isten Fia a régi eseménynek új erőt adott azzal az állításával, hogy Ő Maga meg kell, hogy haljon a kereszten, hogy az emberek hittel nézhessenek fel Rá. Ebben a régi dolgokra épülő beszélgetésben az új volt a létfontosságú és a megragadó.

2. A zsidó teológia vette a régi igazságot Isten legfelsőbb szentségéről és örök fenségéről, és annyira helytelenül kezelte, hogy már az is hibának számított, ha valaki kiejtette az Ő szent nevét, Jehovát. Ennek természetes hatása a tömegekre nézve az volt, hogy azt az érzést keltette, Isten távoli, csaknem megközelíthetetlen. Ez egy deista elgondolás, miszerint Istent tisztelni kell, de igazán megismerni nem lehet. Ezáltal az istenimádat egy külső, formális szolgálat lett, amit csak kevesek, a papok tudhattak érvényesen bemutatni.

Most hirtelen előlép ez a fiatal tanító, aki nem tanult elismert teológiai iskolákban, és az egyik legelső és legfontosabb tanítása, amit hangsúlyoz, hogy Isten azoknak Atyja, akik őszintén keresik Őt; egy atya, aki kéznyújtásnyira van, aki elérhető, aki bensőségesen törődik az emberi élet minden részletével, az evéssel, ivással, öltözködéssel, és aki örömét leli abban, hogy törődik az alázatosakkal (Máté 5-7).

Itt ismét az új elem volt a vonzó és a vigasztaló, és ez arra buzdította az embereket, hogy személyes kapcsolatot keressenek Istennel, még ha ez az új teljes odaszánást igényelt tőlük Isten felé azzal, hogy az embereknek szentnek kell lenniük, ahogyan Ő is szent. Ráadásul, itt is a hallgatók tudatlanságából eredt az újszerűség. Az, hogy Isten kész az alázatosak atyjává lenni, már a kincsestárban van (Ézsaiás 63:16; stb.).

3. Az Úr az ősi Szentírást új módon használta fel arra, hogy megcáfolja a szadduceusokat és azt a tévedésüket, hogy a halottak nem támadnak fel újra. Isten semmi olyannak nem lehet az Istene, ami nem létezik; Ő Maga mondta azt, bár századokkal haláluk után, hogy Ő „Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene” (II Mózes 3:6). Tehát nem szűntek meg létezni, miután meghaltak. A Szentírásban lévő „réginek” az ilyen új, éles és meggyőző felhasználása zavarba hozta a tanult materialistát, megalázta az emberek előtt, felingerelte és feldühítette őt.

4. Vegyük újra a Máté 13-ban található példázatokban adott utasítást. A benne levő megragadó erő új szempontokat fed fel Isten királyságáról. A királyságnak a valósága és fennhatósága nem volt új, sőt a törvény és a próféták alapját is ez képezte; de most egy olyan gondolatsort hallgatnak, ami friss volt nekik. Új volt, hogy a királyság több fejlődési szakaszon fog keresztül menni, amint itt fel lett vázolva, és végül elér a próféták által kijelentett nagy tetőpontig, még az Emberfia ítéletben való beavatkozásáig is. Az apostolokat megragadta ez az új elem; megnyílt az elméjük, hogy felfoghassák ezt az új szakaszt és programot, és saját nyilvános szolgálatuk alapjává vált.

5. Ez nagyon világosan látszik Pál szolgálatában: „Prédikálván az Istennek országát és tanítván az Úr Jézus Krisztus felől való dolgokat” (Ap.Csel. 28:31); mint Thessalonikában a zsinagógában (Ap.Csel. 17:1-3). Kinyitotta a Szentírást, így a régire alapozta a tanítását, és megmutatta, hogy a Messiásnak szenvednie kellett, meghalni és feltámadni. Idáig a hallgatók elég csendben, zavartalanul, talán megelégedve hallgatnák a „régí” felidézését. De hirtelen felnyíltak álmos szemeik, felegyenesedtek és elámultak: Mi ez, amiről beszél? Valami „új” ez, hogy egy bizonyos Jézusnak nevezett ember, akit nemrég megöltek Jeruzsálemben mint istenkáromlót, a Messiás, akiről a Szentírás beszélt. Az „új” volt az, ami felvillanyozta őket. Ez látható teljes mértékben kibontva Pál szónoklatában Antiochiában, Pizidiában (Ap.Csel.13) és a hallgatókban kiváltott megragadó hatásában is.

6. Ugyanaz volt a nemzetekbeliek között is. A pogány filozófusok érdeklődéssel hallgatták Pált, amint az isteni természetről, az univerzum teremtéséről, és egyéb ilyen örökkévalósághoz kötődő témákról beszélt. De sokukban bosszankodás támadt fel abban a pillanatban, ahogy ahhoz az „új” tényhez ért, hogy Jézus feltámadott a halottak közül. Ez egészen belevágott emberi spekulációik gyökerébe, és megkérdőjelezte egész látásmódjukat és gyakorlatukat. (Ap.Csel.17:32).

Sok példát találhatunk még Krisztus és az apostolok eseteiben az „új” fontosságáról és befolyásáról. Szükségképpen az új az, ami felkelti az érdeklődést és figyelmet követel. Enélkül az új elem nélkül az emberi elme, a megszokás következtében tompulttá válik, és a régi, ami habár igaz, elveszti ösztönző erejét. Így, miközben egyetlen igazság sem új önmagában, az, ami a hallgatóra újként hat, ragadja meg és mozgósítja belső emberét. A történelem folyamatosan nyújt ilyen példákat.

Az első századokban a nagy hitvallások (az Apostoli, az Atanázuszi, és egyéb) megfogalmazása után, a keresztyének a „régí” tanítások (doktrinák) egy formális elfogadásában ragadtak le, és általános szellemi tompultság terjedt el mindenfelé. Mivel lehet egy ilyen halálos, a régivel való elégedettséget megzavarni, hacsak nem valami „újjal”?

A XVII. században Miguel de Molinos (1640-1697) spanyol pap és misztikus erre egy példa a Római Egyházon belül. Ő azt tanította Rómában, hogy önmegettagadás és elcsendesedés által a lélek belső közösségbe léphet Istennel külső segédeszközök, mint például vallásos ceremóniák nélkül. Nem a Krisztus halálában való hit általi megigazulásról szóló evangéliumot adta; mégis ez valami új volt, és megragadta az emberek elméjét, és a külső(ségek)ből a belsőbe, az érzékből a szellemibe hívta őket. Az ereje az újszerűségében rejlett abban az időben és azon a helyen, és az új nélkül Molinos ismeretlen maradt volna.

A jezsuiták hamarosan meglátták, hogy ez a lehetőség az Istennel való közvetlen, személyes kapcsolatra maga után vonja azt, hogy az egyház, a papság, az áldozatok és a szertartások nem szükségesek. 1687-ben elérték, hogy Molinost arra a szörnyű megpróbáltatásra ítéljék, hogy egész életére egyedül legyen bebörtönözve, amit tíz éven keresztül el is szenvedett, 1697-ben bekövetkezett haláláig. Egy domonkos atya kísérte a cellájáig, ahol nem lehetett mással közössége,

csak Istennel és a saját szívével. Az ajtónál azt mondta: „Viszontlátásra, atyám! Az ítélet napján újra találkozunk, és akkor majd meglátjuk, hogy neked volt-e igazad vagy nekem.”

Vegyük a XVI. századi Reformációt. Megdöbentő, óriási hatása abból eredt, hogy Luther valami újat fedezett fel, azt az igazságot, hogy Isten a bűnöst hite révén igaznak jelenti ki, cselekedetek nélkül, azon a megváltáson keresztül, mely Jézus Krisztusban van. Addig, amíg az új elem friss maradt, az emberek szívében a kegyelem hatalmas munkája folytatódott. Viszont idővel a hit általi megigazulás bevett közhellyé vált; valamivé, ami hitvallásokban testesült meg, és amit fáradhatatlanul meg kell védeni, akár kard által is, és „régivé” válva elveszítette ihlető erejét. Ez a szakasz a XVII. században érkezett el, amikor John Robinson helytelenítette azt, hogy sem a lutheránusok, sem a kálvinisták nem voltak hajlandók tovább lépni azoknál a nagy vezetőknél. Így egy általános stagnálás uralkodott el.

Valóban a fő Reformátorok olyan határozottan ellene álltak bármi „újnak”, hogy könyörtelenül üldözték és halálba kergették azokat, akik rövidesen felemelkedtek és valami „újat” javasoltak a Reformációhoz képest, mint például azt, hogy a papság, vagy a gyerekek keresztelés általi üdvössége, vagy az állami egyházak nem Istentől vannak, bár ez az új olyan régi, mint Krisztus és az apostolok.

Ez a folyamat minden reformáció során létrejött szervezetet érintett. Úgy kezdődtek, hogy emberek valami újat találtak: például a hívők bemerítése, a helyi gyülekezetek függetlensége, vagy Isten házának vezetése a vének által. Azonban tanításaikat és egyházi mintájukat hamarosan hitvallásokban rögzítették, és ezek után semmi több és semmi új már nem tűrhető. Lehet, hogy a kincsestárból, Isten Igéjéből van előhozva; lehet, hogy valódi megtapasztalásként, személyes szellemi kincsként és gazdagságként tanúskodik róla a gazda, az írástudó, de nem számít: mivel „új”, ezért el kell utasítani. Elkerülhetetlen következménye a stagnálás, az eltompultság, az ismeret miatti felfuvalkodottság és szellemi halál lett.

Ez nem csak a Protestáns vagy Nonkonfomista egyházakban látszik, hanem olyan közösségekben is fájdalmasan észrevehető, mint a Testvérgyülekezetek. Itt a „Nyitott” Testvérekről beszélek. Ez a mozgalom 130 évvel ezelőtt kezdődött [a szerző az 1950-es években írta ezt – ford.megj.], és kezdetben szellemileg nagy erejű volt. Vonzotta a papságot, a lelkészeket, mindenféle kiemelkedő keresztyén laikust, és mivel a szellemi emberek java részét magához vonta, minden szervezett egyházi rendszer számára fenyegetést jelentett. Ennek a megdöbentő sikernek nem volt más magyarázata, mint az, hogy az igazság Szelleme általuk „új” dolgokat hozott elő, mint például a következők:

1. Isten gyülekezete mindazokból áll, akik felülről újonnan születtek, és senki másból.
2. Egyetlen szervezett egyházi rendszer sem Istentől van.
3. A klérus (papi rendszer) minden formája ellentétben áll Krisztussal: minden hívőnek, a kapott ajándékának megfelelően megvan a szabadsága, hogy Isten házában gyakorolhassa az ajándékát. Ehhez nincs szükség emberi felavatásra, sőt ezt nem is kell eltűnirni.
4. Isten királyságát minden korok hívői alkotják, és földi síkon három részre van osztva: Izráel népe, a pogány nemzetek, Isten gyülekezete (1Korintus 10:32, stb). Mindhárom csoportnak megvan a maga helye Isten tervében: Izráelnek és a nemzeteknek a földön, mind az Ezeréves Királyságban, mind az új, örökkévaló földön. Jelenleg a hívő zsidó és a hívő nemzetbeli a gyülekezet közösségében egyesül.
5. A gyülekezet tagjainak egy magasabb rendeltetés van felkínálva, mint Izráel számára, mivel Isten Fiával való közösségre vannak elhíva a mennyekbe a dicsőségbe, ami különbözik Izráel és a nemzetek földi jövőjétől.

6. Ennek a mozgalomnak a tanítói elutasították azt az általános protestáns nézetet, hogy Izraelnek nincs további szerepe Isten terveiben, és hogy végül a hívő zsidók a hívő pogányokkal együtt egy egységes közösséget alkotnak majd, amit tévesen gyülekezetnek neveznek.

7. Ezzel ellentétben ők visszatértek az első három század egyszerű tanához, amit az akkori időszak „atyái” egyetemes hozzájárulása igazolt, hogy egy személyben testet öltött Antikrisztus fog felemelkedni és üldözni fogja a hívőket; akit a földre visszatérő Krisztus elpusztít; hogy Isten gyülekezete fel fog támadni a halottak közül, és fevételik a mennybe; hogy az abban az időben élő Izrael szentjei egy új királyságot fognak alkotni, melynek Jeruzsálem lesz a központja; a megkímélt nemzetbelieket alájuk rendelve; és hogy az Úr Jeruzsálemből ezer éven keresztül uralkodni fog az egész földön. Ezután következik a halottak általános feltámadása, majd a végső ítélet a nagy Fehér Trón előtt, miután új egek és új föld teremtése következik, amelyben mindörökké az igazság fog lakozni.

Természetesen, voltak különbségek a részletekben, de kezdetben ez volt az általános jellege a Testvérek tanításának. Ez akkor valami „újnak” számított. Több komoly Biblia-kutató már észlelte korábban is ennek egy-egy részét, de mint nézet, a nagytöbbségnek „új” volt, és ezért megragadta a figyelmet, elnyerve sokak jóváhagyását, és friss látásmódot alakított ki az evangéliumi keresztyének között; mert annyira világos volt, hogy nem emberi találmány volt, amiket ezek az emberek tanítottak, hanem a kincsestárukból hozták elő. Biblikus volt. Azonban mind az egyházi, mind a prófétai elemei ellentétesek voltak a „régii” protestáns látásmóddal és szokásokkal. Ennek következtében határozott ellenállás lépett fel, és azok, akik elfogadták az „újat”, arra kényszerültek, hogy elkülönüljenek a „régii” híveitől. Így nagy számban olyan hívők csoportjai jelentek meg, akiket a szentség, buzgóság és szellemi életerő jellemezett.

Volt azonban egy hatalmas hiányosság ebben a mozgalomban. Általánosan véve kálvinista látásmód és szellem jellemezte, és helyesen fenntartotta azt, hogy mindenki örök biztonságban van, aki a Szellemből örök életre született. Viszont a megváltottak örök biztonságát elkezdték vonatkoztatni a megváltáshoz kapcsolódó áldásokra, kiváltságokra és lehetőségekre is, valamint magára a megváltásra. Így, mivel minden kiváltságot elveszíthetetlennek nyilvánítottak, nem volt semmi, ami megtartsa az egyensúlyt, és meggátolja a hívőket, hogy ne süllyedjenek bele hústesti közönybe és bűnös utakba; és hamarosan a mennyei életnek és szeretetnek ezt a tartományát bemocskolta és eltorzította a keserű viszály, ami tönkretette a kezdeti bizonyágtételt, mely szerint Krisztusban minden szent egy.

Viszont néhányan látták és hirdették is a kiegyensúlyozó igazságot. Anthony Norris Groves, Lady Powerscourt, P.H. Gosse természetkutató, Robert C. Chapman voltak azok, akik felismerték a figyelmeztetéseket és büntetéseket, amelyeket az Újszövetség Isten népéhez intéz. Helyet adtak a rengeteg „Ha”-nak, melyek olyan igeszakaszokban vannak, amelyek egyértelműen igazi keresztyénekhez szólnak. Azt tanították, hogy az első feltámadásban és a Báránynak az azt követő uralkodásában való részvétel nagy kiváltság, amit el lehet veszíteni hústesti életmóddal.

Ez azonban a Testvérgyülekezeteknek valami „új” volt, elutasították, és csak a „régii”-nek adtak helyet. Egy századdal ezelőtt a Norwich-i Robert Govett részletesen kifejtette ezt a figyelmeztetést; D.M. Panton követte ebben; G.H. Pember tovább tisztázta ezt a témát: a jelen íróra hárult a feladat, hogy folytassa ezt a bizonyágtételt, először is a Nyitott Testvérek körén belül. De a vezetők és tanítók nagytöbbsége határozottan elutasította az „újat”, és nem maradt el az „új” támogatóinak nyilvános üldöztetése sem.

Az általános és elkerülhetetlen eredmény az lett, hogy a Testvérek szolgálata manapság csupán pusztán ismétlése a „réginek”, frissesség, magával ragadás, vonzerő és létfontosságú életerő nélkül, ami csakis valami „újon” keresztül jöhet, ami rátevődik a „régire”.

Hasznos tanulságok merülnek fel. Ami igaz egy közösségre, az igaz az egyénre is. Amint egy hívő elér arra a pontra, hogy nem hajlandó szembenézni valami „újjal”, nem hajlandó elfogadni azt, még akkor sem, ha az a Kincsestárból jön elő, nem kész átrendezni az életét és a gyakorlatát az új figyelembe vételével, akkor szükségképpen biztosan megszűnik a fejlődése, stagnáló és terméketlen lesz. Egy új elem az, só egy új csészéből, ami meggyógyíthatja az ártalmas vizet (2 Királyok 2:19-22). Nemcsak sártök, hisz az már benne volt az edényben, hanem valami más, egy új elem, a liszt volt az, ami helyrehozta a főzeléket (2 Királyok 4:38-41).

Így van ez egy helyi gyülekezettel, egy felekezettel és egy állami egyházzal is. Amikor az Igeből előhozott újat elutasítják, a régi állottá és elszegényedetté válik. Ez a dolgok rendíthetetlen törvénye, hogy „ha meg nem tértek [a felnőtt, begyökerezett véleményeitekből és változtathatatlan szokásaitokból] és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába. Aki azért megalázza magát, mint ez a kis gyermek, az a nagyobb [másoknál] a mennyeknek országában” (Máté 18:1-4). Egy kis gyermek feltűnő tulajdonsága az, hogy azonnal vonzza bármilyen új dolog. Meg kell tanulnia kipróbálni az újat, nehogy az ártalmasnak bizonyuljon: de a régítől készséggel fordul az újhoz. Meg kell tanulnia az újat a régihez igazítani, de az új mindig is vonzani fogja. Így tanul és növekszik.

Igyekezzen a hívő ezt az állapotot ápolni a szívében, mert az örök paradoxon az, hogy a kis gyermeknek el kell fogadnia az újat, ahhoz, hogy éretté felnövekedjen, miközben a felnőttnek kisgyermeknek kell maradnia ahhoz, hogy ne száradjon ki. Hiszen „van egy királyság, amibe csak gyermekek léphetnek be, amelyben a gyermekek végtelen erővel játszanak, amikor egy gyermek kisujja erősebb lesz a hatalmas világnál” (Fleming Stevenson, Praying and Working (Imádság és Munka), 318.old).

Miközben a kezdeti időben a Testvérek ilyen módon kis gyermekek maradtak, Isten hatalmas embereivé váltak, tömegeket mozgattak meg, és a Biblia mélyebb megértésének úttörői voltak. Azonban az a legfájdalmasabb, hogy egy századon át sem azok az első tanítók, sem kicsiny utódaik nem adtak az isteni igazság ismeretéhez semmi figyelemreméltót vagy megelevenítőt. Megelégedtek a régi, csakis a régi ismételtetésével, míg végül nagyrésztük csupán utcai árusai lettek mások áruinak, ahelyett, hogy friss, új, életető üzenetek gazdái lennének a jelen szükségletek számára.

A betegség felismerésével egyértelművé válik a gyógyír. Mindaddig, amíg az „új” a Szentírás Kincsestárból van előhozva, az Úr szeretett népe lelkesen, őszinte és nyitott elmével kell, hogy befogadja azt, úgy mint egy kis gyermek, legyen szó a részleges elragadtatás és a részleges feltámadás tanításáról, vagy akármilyen más tanításról, ami számukra és gondolkodásmódjuk számára új.

Ez nem azt jelenti, hogy a hívő keresztyén olyan, mint az athéniak, akik „semmi másban nem valának foglalatosok, mint valami újságnak beszélésében és hallgatásában” (Ap.Csel 17:21). Azt jelenti, hogy oda kell figyelnie arra, hogy ő egyértelműen olyan írástudó, mint aki a menny királyságáról nyer oktatást. Egyesek annak vallják magukat, de nem azok, mint például Edward Russel, Jehova Tanúinak az alapítója. Ő nem tudott volna megfelelni a két egymásba foglalt tesztnek. Először is, magatartásában nem volt egy fegyelmezett írástudó, morálisan fegyelmezetlen volt, másodszor pedig, nem hozta elő a „régii” kincseket ; félretette Krisztus istenségét, az Ő engesztelő halálát, a cselekedetek nélküli, hit általi megigazulást és más alapigazságokat. A felvetett „új” ötletek valójában nem teljesen újak, hanem ősi filozófiai tévedések újraöltöztetve. Ezekről iszonyodni kell.

Adjon az Úr az Ő gyülekezetének ma olyan fegyelmezett írástudókat, akik elmondhatják Jeremiással: „Ha szavaidat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid öröömre váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te nevedről neveztetem oh Uram, Seregeknek Istene!” (Jeremiás

15:16). Isten Ígéje régóta elveszett: most hirtelen felfedezték (2 Krónikák 34:14). Az üzenete „új” volt, régóta elrejtve. Jeremiás elfogyasztotta, feldolgozta és élvezte. Személyes kincsévé vált és ezáltal hatalmas gazdagságot hozott elő belőle mások elé. A többség jobban szerette a régit, amiben az elméjük szunnyadozott és megelégedett. Ezek üldözték a prófétát, de egy kevesen örvendeztek Jeremiással, és a jövő számára ők váltak Isten kiindulópontjává. Mindig így volt ez, és mindig is így lesz. Adjon az Úr sokaknak kegyelmet és elkötelezettséget ahhoz, hogy ilyen írástudók lehessenek, akik által a Mennyek Királysága napjainkban előretör. Csak így tudunk helytállani a jelen helyzetben.

Az alapelvek alól, amelyeket itt meghatároz az Úr, nincs kivétel. Legyen akár lelkész, akár igeszoigáló, laikus prédikátor vagy szolgáló testvér, ha a szolgálata a „régit” folytonos ismétléséből áll, még akkor is, ha az Isten igazsága, nem azokból az írástudókból való, akiket Krisztus itt jellemez, aki megtanított, fegyelmezett, és igazodott a Mennyek Királyságnak ügyeihez. Mert „minden” ilyen írástudó az ő kincseiből új és ó dolgokat egyaránt előhoz: megerősíti a régit, de elénk tárja az újat is. Mivel mindig kisgyermek marad, mindig tanul valami újat, és mindig arról a csodáról beszél, amit éppen felfedezett. Ilyen vagyok én? Ilyen az én olvasóm?